

عنوان مقاله:

پارادایم تأویل دستورگرا در تبیین هرمنوتیک ادبی مؤلف محور در مطالعات نهج البلاغه

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهشنامه علوی، دوره 10، شماره 19 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

مریم هاشمی - پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، مرکز تحقیقات امام علی علیه السلام

خلاصه مقاله:

جستار علمی پیشرو قصد دارد اصطلاحی به نام «هرمنوتیک ادبی مؤلف محور» و چگونگی کاربری آن را در حوزه مطالعات نهج البلاغه بسط دهد، آن هم با تأمل بر کارکرد معناشناختی پارادایم تأویل دستورگرا، به شیوه دستاوردهای دانش معناشناسی ادب عربی. فهم دال و مدلول‌های تأویل دستورگرا در خطبه 36 نهج البلاغه مورد پژوهش این جستار است؛ و در صدد است به پرسش چگونگی کاربری و تبیین هرمنوتیک ادبی مؤلف محور در منطق فهم متن ادبی خطبه مذکور پاسخ دهد. فرضیه مدّ نظر این است که به باور نظریه پرداز آلمانی شلایر ماخر (1768-1834) یکی از مبانی رویکرد مؤلف محوری در فهم ادبی متون مقدس (از جمله نهج البلاغه) بر تأثیرپذیری از کارکردهای دانش معناشناسی ادب عربی استوار است و معنا، دارای اعتبار نهایی و اصیل بوده؛ و بر دستیابی به نیت مؤلف تمرکز دارد. از دیگر مبانی رویکرد مؤلف محوری در پارادایم تأویل دستورگرا، دانش زبان‌شناسی است که مورد تمرکز این جستار نیست. روش کاربردی نویسنده، هرمنوتیک روشی و اهتمام وی بر کاربری نظریه «هرمنوتیک ادبی مؤلف محور» بوده و هدف تبیین بخشی از مبادی تصویری هرمنوتیک ادبی مؤلف محور در خوانش متون مقدّس است.

کلمات کلیدی:

شلایر ماخر، هرمنوتیک ادبی، مؤلف محوری، تأویل دستورگرا، نهج البلاغه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1128722>

